
Ni Maquiavel ho hauria fet

Autor:

Data de publicació: 21-03-2018

ANTONI PUIGVERD

2018.03.21 00:21 | Actualitzat a 2018.03.21 07:17

Ja fa tres mesos de les eleccions. El bloqueig continua. La societat i l'economia catalanes estan òrfenes sense Govern. El Parlament, sense vida. I els del bloc independentista vigilant-de reüll: els partidaris del tot o res no poden imposar les seves quimeres, però aconsegueixen impedir l'avanç dels pragmàtics. Catalunya està dividida en dos fronts, que es manifesten pels carrers amb fortuna desigual: és evident que l'independentisme està millor organitzat, però l'espanyolisme progressa a costa de la llengua i del catalanisme inclusiu, que agonitza.

El Govern central, vigilat per la duresa d'Albert Rivera i Juan Carlos Girauta (catalans decidits a extirpar la llavor catalanista), segueix sense fer res més que reprimir. Té des de fa mesos als adversaris rendits i, per tant, està en condicions de moure noves fitxes. Però Rajoy i Sáenz de Santamaría prefereixen deixar que el jutge Llarena faci la feina. Duresa judicial, immutabilitat política.

Semblava que la lògica del poder a Espanya s'havia allunyat dels segles XIX i XX, quan la força s'imposava tan sols als enemics interiors. Segueixen dominant els gens inquisitorials (que, per cert, no són invenció castellana, ja que un dels primers inquisidors, en temps de Pere III, va ser el meu paisà Nicolau Eimeric). El conflicte català té moltes causes, però una d'elles és aquesta obsessió per aixafar als dissidents amb el poder de l'Estat (per fortuna, el poder ara és judicial, no militar). Els dissidents catalans es van comportar a l'espanyola en el ple del 6 i 7 de setembre al Parlament. Allà es va imposar emprant la majoria absoluta una part de Catalunya sobre l'altra. I a continuació l'absolutisme va canviar de bàndol "sense tenir majoria" amb la dolorosa violència policial de l'1-O. La extremosa severitat judicial ha portat a la presó a uns líders que potser havien de ser inhabilitats, però de cap manera empresonats com gossos rabiosos, acusats de violència, quan és públic i notori que, més enllà dels errors comesos, els independentistes sempre han estat pacifistes.

Fins i tot Maquiavel recomana al príncep que, un cop aplicat amb severitat el càstig als dissidents, actuï immediatament amb prudència i humanitat. Un dels pitjors errors que pot cometre el príncep, sosté Maquiavel, és ambicionar les possessions i les dones dels seus súbdits. Doncs bé: el Tribunal de Comptes i les indagacions del jutge Llarena busquen no només castigar els líders independentistes, sinó també arruïnar a les seves famílies. Aquesta impàvida crueltat està en sintonia amb el que reclamen els principals mitjans de comunicació, que recorden al públic del circ romà exigint al Cèsar la fi dels vençuts.

La possibilitat que ara Joaquim Forn surti de la presó no sembla deguda a un gir empàtic del Govern, sinó a la por a complicacions mèdiques. També el PSOE i el PSC es deixen conduir per aquesta tradició espanyola que, convertint els dissidents en abominables, sobrepassa en crueltat fins i tot les més fredes recomanacions de Maquiavel.